

Я по вулицях проходжу,
Якось так мені незвично.
Не кажи, що — перехожа,
Назови мене — зустрічна!

Пісенька моя не вічна:
Стихне ця, то буде друга.
Ти не зви мене — зустрічна,
Назови мене — подруга!

Гостювала в серці туга,
Ось тому я і зітхала,
Ти не зви мене — подруга,
Назови мене — кохана!

Ой, нащо ж я покохала
Очі темні, мов ожина?
Ти не зви мене — кохана,
Назови мене — дружина!

1983

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.